

СВЪТУЛКА

жажда и азъ останахъ безъ сила. Да имаше малко водица!

— Вода нѣмамъ, но любеница имамъ.

— Дай я, дѣдо, цѣла шепа злато ще ти дамъ!

— Тѣй не ща, — рекълъ старецътъ, — По-добре да се условимъ. Хапни отъ любеницата. Ако ти се услади, ще ми дадешъ шепа злато, ако не, ще ми вземешъ ризата. Друго нѣмамъ.

— Добре! — съгласилъ се търговецътъ.

— Леле старче, — извикала бабата. — Какъ ще тръгнешъ голъ изъ улицитѣ!

— Мълчи, бабо, азъ повече зная.

Далъ дѣдото любеничката на пжтника. Хапналъ той. И нали два дни капка водица не билъ сръбналъ, тѣй му се усладила, че цѣлата я излапалъ.

— Захаръ-любеница, брей, — рекълъ той. — Другъ пжтъ не съмъ ялъ такава! — И радостенъ, че се съживилъ, далъ на дѣдото не една, а две шепи жълтици.

— Е, — рекълъ старецътъ, — намѣри се най-сетне и единъ човѣкъ да разбира отъ любеници.

Дѣдото и бабата радостни тръгнали къмъ кжщи.

— Е, бабо, видѣ ли, че повече зная отъ тебе? — рекълъ дѣдото.

— Вѣрно, старче, — отговорила бабата. — Ама я ми кажи правичката, бѣше ли сладка любеничката, зеръ азъ и не хапнахъ отъ нея?

Емилъ Кораловъ